

II. Esztergomi Fotóbiennále
1980

Az I. Esztergomi Fotóbiennalé (1978) résztvevői
The participants of I. Photobiennale of Esztergom (1978)

Andics Árpád
Balla András
Baricz Katalin
Dallos László
Gyulavári József
Hörváth István
Jankovszky György
Jokesz Antal
Kollár István
Lugosi László
Micskey István

Oláh Tibor
Sipeki Gyula
Stalter György
Szabó Antónia
Szerencsés János
Szirányi István
Tahin Gyula
Tamási Péter
Tihanyi László
Timár Péter
Vető János

A zsűri tagjai
Members of the Jury

Bán András
Bárdos István
Beke László
Féner Tamás
Maurer Dóra

A biennalé díját Baranyai András kapta
The price of the Biennale was given to András Baranyai

Az Esztergomi Fotóbiennálé rendezői a második alkalommal megkísérelték „irányítani” a kiállításra jelentkező művészek figyelmét: célul tűzték ki „1. a magyar társadalmi valóság problémáit újszerűen vizsgáló alkotások, 2. a fotóművészet kifejező-eszközeinek határait kutató alkotások” bemutatását. Különös (és nem is egészen érthető) módon mintegy félszáz fotós között alig akadt olyan, aki az első kérdésre adott volna választ. (Ez a körülmény melleleg arra készítette a zsűrit, hogy javasolja: „versenyen kívül” hívjanak meg még néhány alkotót az „egyensúly” helyreállítására.)

Bár ez a negatív eredmény némileg meglepő, és nyilván megvannak a maga elsősorban szubjektív okai – a vészharangot azért nem kell megkongatnunk. Ha nem is a dokumentarizmus közvetlenségével, de a formai kísérletezők is mindenképpen a „magyar társadalmi valóságból” nyerik ösztönzéseiket, és áttételesen, de nyilvánvalóan arra reflektálnak munkáikkal. Másrészt pedig különösen örülnünk kell annak, hogy az immár több mint egy évtizedes múltra visszatekintő magyar experimentális fotózás egyre több hívet toboroz magának – a tehetséges pályakezdő fiatalok köréből is.

Az „experimentális” jelző bizonyos szempontból félrevezető. Ez az egyre jobban terebélyesedő irányzat nem bizonytalan kimenetelű kísérleteket folytat, hanem kész műveket hoz létre. Kezdetben főleg képzőművészek speciális fotóhasználatát jelentette – így különösen sokat köszönhetett a konceptuális művészetnek is. Ma inkább *mediális fotó*ról (a fotó mint médium sajátos lehetőségeit és határait fotóművészeti eszközökkel kutató művekről) beszélhetünk, melynek a képzőművészek mellett a hivatásos fotósok és más területek képviselői is egyaránt művelőivé váltak.

Elméletileg talán kifogásolható, de a kevéssé tájékozott néző bizonyára jobban el tud majd igazodni, ha kiállításunk anyagát alkotóik szerint osztom két részre: olyan művekre, melyeket a fotós a biennálé kiírásától inspirálva hozott létre (vagy legálábbis választott ki különböző természetű munkái közül), és olyanokra, melyek művésze már korábban is egységes problémakör kialakítására törekedett, és most a saját autonóm művészi „világából” emelt ki néhány ideillő darabot. Ez a megkülönböztetés a fotók kvalitását nem feltétlenül érinti, én azonban most azért méltatok *csak* a második típushoz tartozó műveket, mert ezáltal tudja a néző a kiállítás egészét is valamivel tágabb horizontú szellemi háttér előtt látni.

Mindenek előtt a fotó/művészet* néhány hazai úttörőjét kell kiemelnem, köztük is először *Baranyay* András, aki a biennálé ezévi díját nyerte el önarcképével. Baranyai szinte kizárólag önarcképeket készít, sajátos módon – bemozdulással és kézi színezéssel – „elmosva” magát az önarcképi-személyiségábrázoló jelleget. Ez a portréja a korábbiakhoz képest a Kierkegaard-i dilemmával gazdagodott, amennyiben a művész a híres „vagy-vagy”-gal írta tele a fénykép felületét. *Birkás* Ákost mint festőművészt is évek óta foglalkoztatja a műalkotások elkerülhetetlen sorsa, a múzeumba kerülés. A múzeum a festmény temetője és másodlagos élettere is egyben: eléje védőüveg kerül, melyben a környezet tükröződik vissza, és maga a kép válik láthatatlanná. *Birkás* Rembrandt-(ön)portréi is valahogy így keletkezhetnek. *Hajas* Tibor ugyancsak önmagát mutatja be fotószekvenciáján, a „Húsfestmény”-en. Számára a saját teste a fő kifejezési eszköz, médium, vészterhes kísérletek terepe, a róla készült fotó pedig a mindent elnyelő festék és a test, a fehér fény és az árnyék összecsapásának színtere, sötét tökélyű esztétikum hordozója. Ezeknek a felvételeknek *Vető* János volt az „operatőre”, aki a kiállításon önálló művekkel is szerepel. Modelljük többnyire saját maga – elmosódások, fényeffektusok, különös véletlen expozíciók vagy horror hangulatú, kegyetlen beállítások révén valamilyen irreális, feszült lelkiállapot kivetítődése. Kiváltképp, ha az önportrék mellé alig kikövetkeztethető eredetű tárgyi részletek, fekélyes szuperközeli felvételek kerülnek kiegészítésül. (Vető világhoz szorosan csatlakozik két egészen fiatal fotós is, *Bakos* Miklós morbid képsorával és a szombathelyi *Bonyhády* Károly, már-már bántóan artisztikus, mégis kemény kirakatbaba-portréival és kiagyalt kéktónusú aktaival.)

*Ez a terminus a hatvani múzeumban rendezett „expozíció” c. kiállítás (1976) alkalmából került bevezetésre, a képzőművészet és a fotóművészet között formálódó új terület jelölésére.

Néhány évvel ezelőtt együtt jelentkezett három fiatal fényképész, akik kimondottan fotós szakmai körökön belül keltettek komoly feltűnést. Kapcsolatuk azóta lazább lett, egyéniségük azonban kiérlelődött. *Kerekes* Gábor kezdettől fogva lírai légységű elmosódott fotókban gondolkozott, mára ez az életlenség szinte elviselhetetlenül súlyos, monumentális látványvilággá fokozódott nála. *Jokesz* Antal a mesterséges fényforrások – vaku, lámpa, visszaverő tükör – segítségével hoz létre rövid, fantasztikus hangulatú fotótörténeteket. *Szerencsés* János viszont a természetes fényforrásokat kezeli mesteri módon. Gyakorlatilag hibátlan technikájú felvételeivel sikerült egy szinte reménytelenül lejáratos műfajban, a természetfotózásban valami új, szavakkal alig megközelíthető minőséget létrehoznia. (Szerencsével szemben viszont meglepő, hogy *Tahin* Gyula, aki a 60-as években újította meg a magyar természetfényképezést, most egy groteszk nagyvárosi témával jelentkezik: épület-sarkok sorozatával, melyek az utcai járókelők előtt észrevétlenek maradnak, de így, szisztematikus gyűjteményt alkotva a fotón megannyi önálló „egyéniességként” hatnak.) A *Kerekes*–*Jokesz*–*Szerencsés* hármashoz lazán kapcsolódik *Flesch* Bálint, aki az utóbbi években kihalt ipari táj-motívumokat és kopár enteriőröket fényképez, kizárólag színes anyagra.

A színhasználat szempontjából még két kollekciónak kell kiemelnünk. Az egyik *Timár* Péteré, aki most is két kompozíciós elvet kísérel meg egyeztetni: a korábbi szekvenciáinak logikai rendjéből adódó rendkívül tiszta felépítésű fekete-fehér képszerkeztúrát és a tiszta színfoltok elhelyezését a kép néhány kitüntetett pontján. A másik *Balla* András mutatványa óriási gyűjtéséből, amit a hazánkban már-már művészi rangra emelkedő, kimeríthetetlenül gazdag giccskultúra terén végzett. Témáit nem az ilyenkor szokásos ironiával kezeli, hanem szinte alázattal közelít hozzájuk, és éppen a briliáns színkompozíció segítségével juttatja piederstálra őket.

Néhány fotós különös súlyt fektet az alkotás során jelentkező interperszonális kapcsolatokra. *Balla* is közéjük tartozik, amikor vidéki kertitörpe-tulajdonosokkal tárgyal, és őket a tulajdonképpeni téma mellé fényképezi. Még inkább, akkor, mikor az esztergomi „STB” csoport tagjaival közösen (*Sipeki* Gyula, *Tamási* Péter, *Balla* András) kísérletet tesz a csoport jellegének meghatározására. *Lugosi* László egy éven át „fotónaplót” készített, valószínűleg ennek tapasztalatai alapján készítette el fiú- és lánymodelljeit „leltározó” hosszú sorozatát. *Fazekas* György pedig a kiállításra készülve egyenesen a zsűri tagjait, s rajtuk keresztül magát a kiállítási szisztémát igyekezett célbavenni (ellentmondásos sikerrel).

Nem állt szándékomban a kiállítás minden egyes résztvevőjét felsorolni – ez a katalógus-rész feladata. De jobbnak is tartom, ha a többség nincs mesterkélt kategóriák közé kényszerítve. Hadd maradjon nyitva a kérdés, hogy melyek itt azok a tendenciák, melyek a *következő* biennálén is irányadóak maradnak, illetve időközben kibontakoznak.

Beke László

The organizers of the Photo-Biennale of Esztergom tried for the second time to „channel“ the interest of the artists, applying for the exhibition. Their aim was to exhibit: 1.) „works of art, approaching the problems of the Hungarian social reality in a novel manner; 2.) works of art searching for the boundaries of the expressive means of photographic art.“ Peculiarly, – and not quite in a comprehensible way – hardly any of about fifty photographers ventured to meet the first requirement. This circumstance forced the jury to propose the invitation of some artists, beyond competition, to establish „balance“.

Though this negative result is surprising somehow, and seems to have its own, primarily subjective reasons, we shouldn't sound the knell. Though not through the directness of documentarism, but experimentators with form also gain their incentives from the „Hungarian social reality“, and in a transferred sense, they apparently reflect it in their works. On the other hand, we ought to be very glad to observe, that Hungarian experimental photography, with its more than a decade's past, is winning more and more followers, – also from among talented young beginners.

The epithet „experimental“ is, however, from a certain point of view, misleading. This more and more expanding trend does not conduct experiments with doubtful consequences, but it produces self-contained works of art. At the beginning, „experimental“ used to mean the special use of photography by artists — so it owed much to concept art. Today we can rather speak of „*medial photo*“, (works of art, examining the specific possibilities and boundaries of photo, as a medium,) cultivated besides artists also by professional photographers and representatives of other fields of art. Theoretically objectional it might be, but it makes perhaps easier for the less experienced viewer to orientate, if I divide the material of our exhibition into two parts: works, inspired by the invitation for applications for the Biennale, or at least selected from among works of different nature to suit it, and works by artists, who have been striving for developing a homogenous range of problems, and for this occasion selected some suitable pieces from their own, autonomous artistic „world“. This distinction does not necessarily refer to the quality of the photos; the reason why I am evaluating works from the second group *only* is to help the viewer see the whole of the material exhibited against a broader intellectual background.

First of all, I have to appreciate some Hungarian pioneers of photo/art,* first of all András *Baranyay*, who won this year's first prize for his self-portrait. Baranyay produces almost exclusively self-portraits, „washing away“ through a specific technique, blurring and hand-tinting, the self-portraying-characterising aspect. In comparison with the previous ones, his present portrait has been enriched by the Kirkegaardian dilemma, the artist filling photo surface with the famous „either-or“. Ákos *Birkás*, as a painter, has for years been occupied by the inevitable fate of works of art: getting into museum collections. The museum is the painting's grave and second Lebensraum at the same time: protected by glass, reflecting the surroundings, it is the picture itself that becomes invisible. The Rembrandt — (self) — portraits of Birkás might also have been conceived this way. Tibor *Hajas* is also showing himself on a sequence of photos, „Husfestmény“. („Flesh Painting“). His own body represents for him major expressive means, medium, place of disastrous experiments. The photo taken of him is the battlefield of all-swallowing paint and the body, of white light and shadow, carrying an aesthetics of dark perfection. The „cameraman“ of these photographs was János *Vető*, represented at the exhibition also by his own works. The model of these is most often himself, — through blurrings, light effects, accidental exposures and ruthless frames, bearing the atmosphere of horror, it becomes the exteriorisation of an unrealistic, tense state of mind. Especially if the self-portraits are accompanied by objectual fragments of hardly detectable nature, and ulcerous super-close-ups. Two young photographers, Miklós *Bakos* with his morbid series of pictures, and Károly *Bonyhádi*, with his almost insulting, aristocratic show-window-dummies' portraits and contrived nudes in blue, can be closely associated with the world of *Vető*.

*This term was introduced in 1976, in connection with the „exposition“ exhibition, organised at the Museum of Hatvan, to denote a new territory under formation, *in between* fine art and photographic art.

Some years ago 3 young photographers appeared at the same time, who attracted the attention of circles of professional photographers. Their connections with each-other have been loosened by now, but their originality became manifest. Gábor *Kerekes* has always been thinking in soft, lyrical, blurred photos; by now his lack of sharpness has resulted in an almost unbearably wighty, monumental world of images. Antal *Jokesz* creates short photo-narratives in a phantastic mood, through the use of artificial illuminants, flash, lamp, reflecting mirror. János *Szerencsés* handles natural sources of light in a masterly manner. With his shots of practically perfect technique, he succeeded in creating a new, through words almost unapproachable quality in an almost hopelessly discredited genre, landscape photography. (As against Szerencsés, it is surprising, that Gyula *Tahin*, who in the 60ies reformed Hungarian landscape photography, has now come up with a grotesque cityscape topic: a series of corners of buildings, which remain unnoticed by passers-by, but in such a way, in a systematic collection, they appear as „individuals“ on the photos.) Loosely connected with the Kerekes–Jokesz–Szerencsés trio is Bálint *Flesch*, who is photographing deserted industrial cityscapes exclusively on colour material.

From the point of view of colour usage, two collections must be mentioned. One of them belongs to Péter *Timár*, who is again trying to reconcile two compositional principles: an extremely clearly constructed black-and-white visual structure, derived from the logical order of his previous sequences, and the placement of clear colour patches on some distinct points of the picture. The other is András *Balla's* show of his vast collection of object of Kitsch culture, which is about to achieve an almost artistic rank in our country. He does not render his topics with the usual irony, but approaches them almost humbly, putting them on a pedestal – even through a brilliant colour composition.

Some photographers lay a special emphasis on the interpersonal connections coming forward during creation. Balla also belongs to them, when he negotiates with rural garden groom owners, photographing them at the side of the actual topic. Even more so, when he, together with other members of the STB Group of Esztergom, (Gyula Sipeki, Péter Tamási, András Balla,) attempts at the definition of the nature of the group. László *Lugosi* has been keeping a photo-diary throughout a year; he may have produced his long sequence, taking inventory of his boy- and girlmodels, from this experience. György *Fazekas* tried to take aim at the members of the jury (with contradictional success).

It was not my intention to give a list of all participants, – this is the task of the catalogue. And I even think it fit, that the majority be not forced into the frames of artificial categories. About the tendencies remaining decisive till the next biennale or emerging up to that time, the question should be left open.

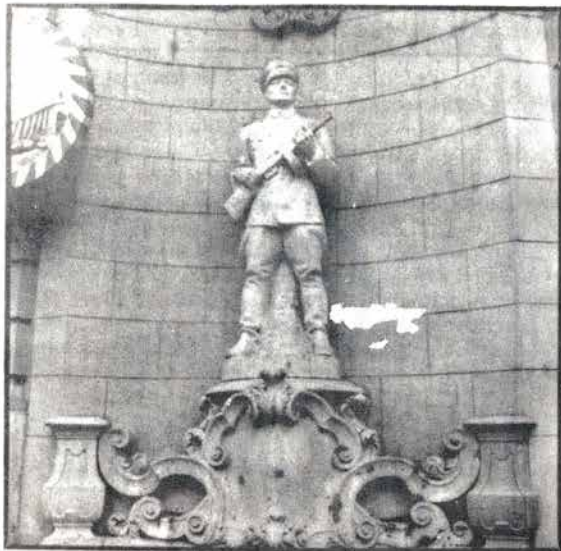
László Beke
(Translated by Andrea Kőszegi)

Bakos Miklós (1958)

Holtpont 1–4 *Deadpoint 1–4* 1979

18 X 24 cm fotók fekete falapon *photographs on black board*
39 X 92 cm

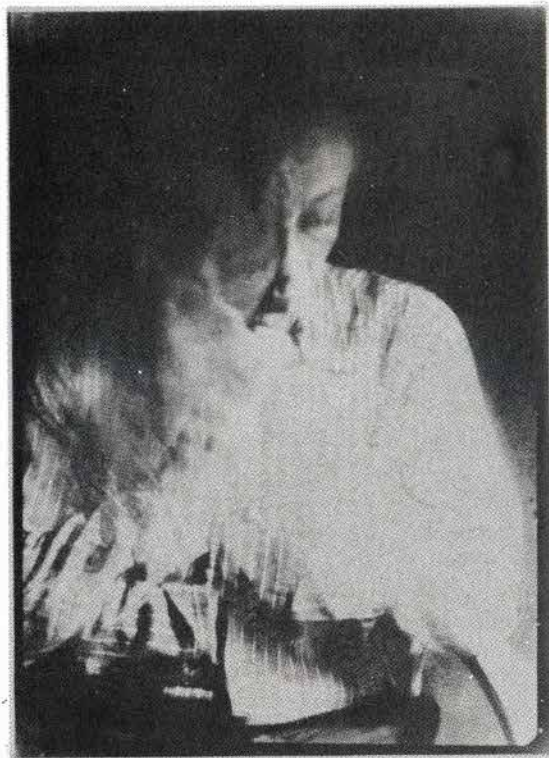

Balla András (1945)

Fénykép I–VI. *Photographs I–VI*. 1979
14 X 14 cm színes fotók *colour prints*

Baranyai András (1938)

Önarckép Kierkegaard szellemében
Selfportrait in the Spirit of Kierkegaard 1979
ceruzával színezett fotó
photo coloured with pencil
28 X 39 cm

Birkás Ákos (1941)

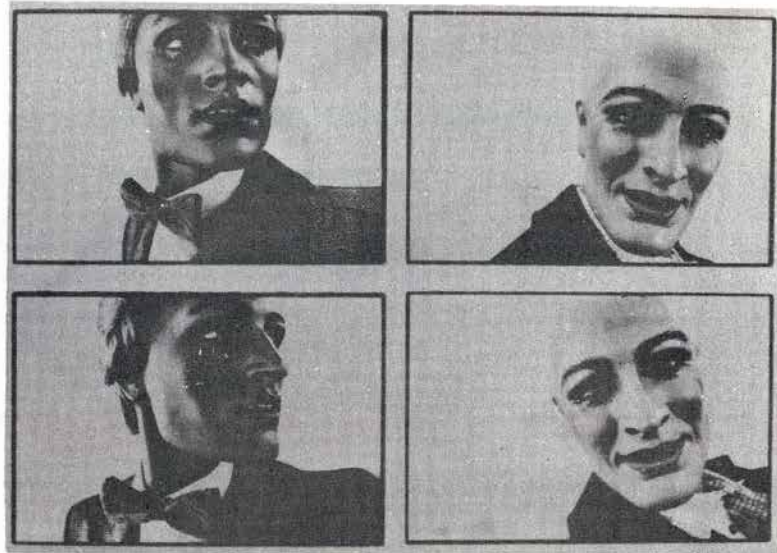
Három önarckép *Three Selfportraits* 1979
egyenként *each* 30 X 21 cm

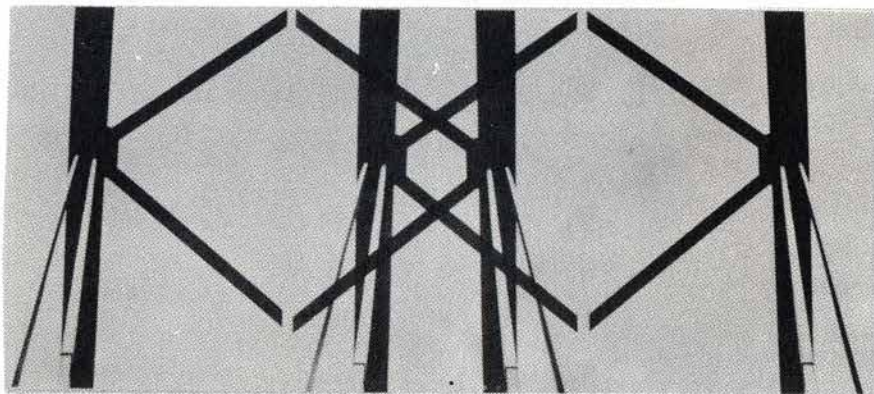
Bonyhádi Károly (1951)

Tükör modellel *Mirror with Model* 1979
2 kékre színezett fotó
2 *blue toned prints*
egyenként *each* 31 X 21 cm

* „1” 1979
4 kékre színezett fotó
4 *blue toned prints*
egyenként *each* 20 X 13 cm

„2” 1979
4 kékre színezett fotó
4 *blue toned prints*
egyenként *each* 20 X 13 cm

Bukó László (1955)

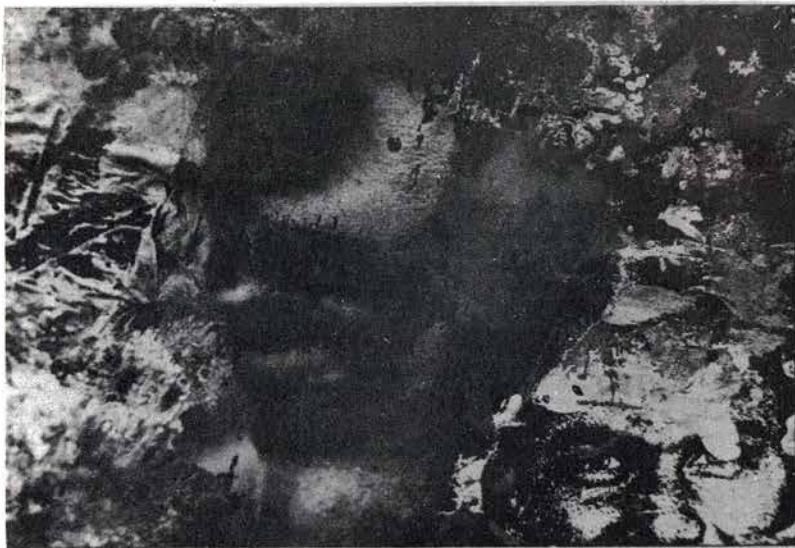
**Variációk 1–3 *Variations 1–3*
1979
egyenként *each* 18 X 24 cm**

Dallos László (1946)

**A morál pepita lenyomata 1–3
1979**

The Pepita Trace of Moral 1–3
egyenként *each* 30 X 40 cm

Diner Tamás (1946)

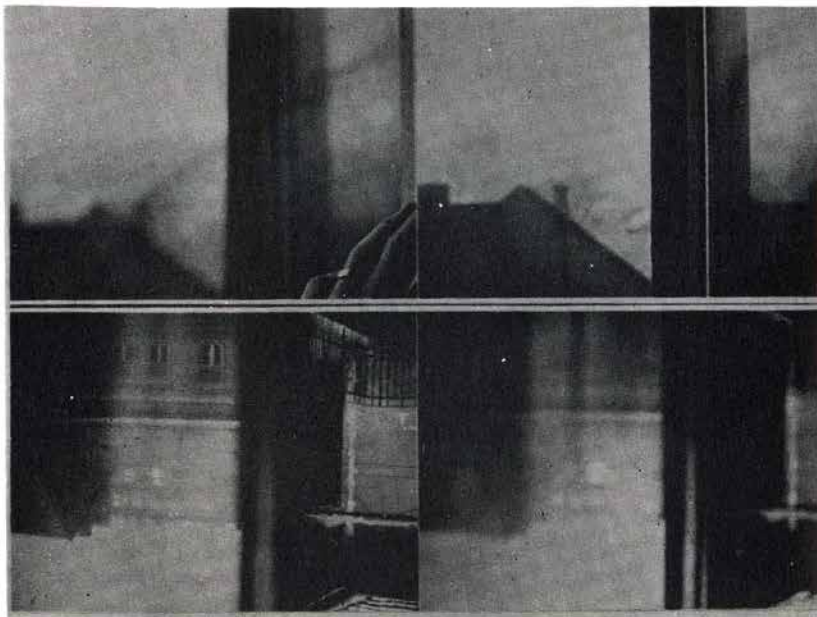
Cím nélkül *Without Title* 1977
színes fotó *colour print* 70 X 100 cm

Dobrik István (1948)

Térfelmérés 1. *Space Survey 1.* 1979
6 képből álló színes fotóséria
colour photoseries of 6 pieces
30 X 70 cm

***Térfelmérés 2. *Space Survey 2.* 1979**
8 képből álló színes fotóséria
colour photoseries of 8 pieces
27 X 57 cm

Tér- és időmetszetek
Space and Time Segments
1979
6 képből álló színes fotóséria
colour photoseries of 6 pieces
30 X 20 cm

Tekercs /reprodukálhatatlan kiállítási tárgy/ 1980

45 x 65 x 5 cm

Egy két végén szimmetrikusan feltekert fényérzékeny papirtekercset látunk. A tekercs jobboldali végén a tekercselés valódi, az adott térben zajló, a baloldali végén azonban ábrázolt, csak síkban jelentkező fotó. A tekercs két vége között egy meghatározhatatlan határvonalon átvált a valóságos az ábrázoltba. A reprodukálás a minőségek közti különbséget eltüntetné.

Roll /an unreproducible object of exhibition/ 1980

45 x 65 x 5 cm

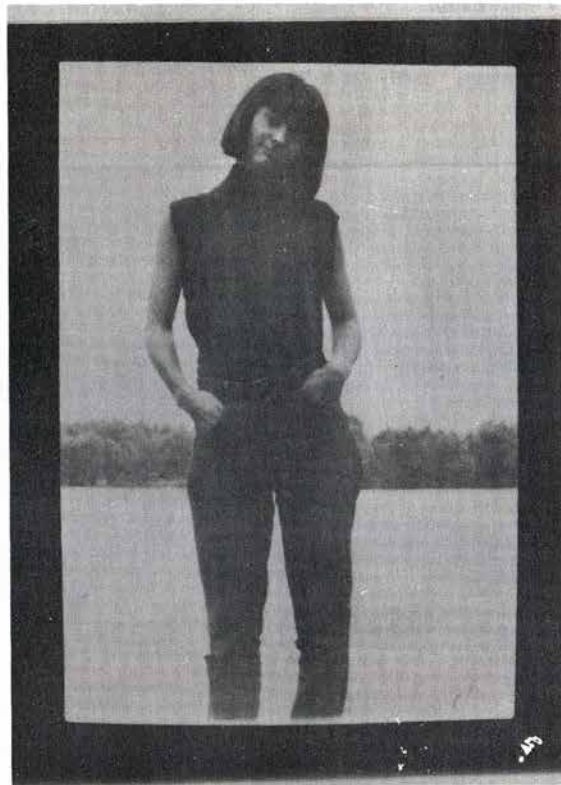
We can see a roll of photosensitive paper rolled up symmetrically on both of its extremities. On the right side the rolling is real, existing in the real space, but on the left side it is existing like photo. Between the two extremities of the paper there is an undefinable borderline where the real turns into representation.

So the reproduction would abolish the difference of values of this object.

Erdély Miklós (1928)

Fazekas György (1948)

Magánlevél B. L.-nek *Private Letter to B. L.* 1980
szöveg, fotó és tárgy *text, photo and object*
70 X 50 cm

Flesch Bálint

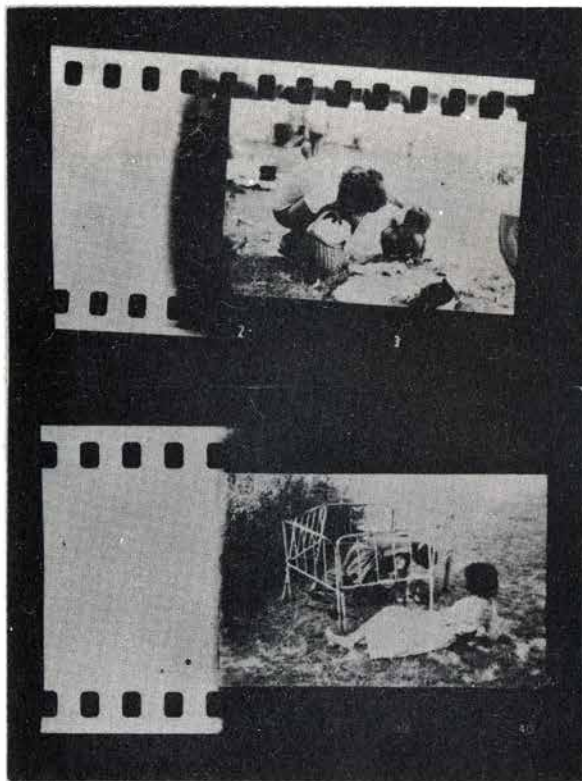
Öt színes fotó *Five colour photographs* 1979
egyenként *each* 24 X 30 cm

Forgács Péter (1950)

Próbálkozás *Trial* 1979
3 db színes fotó *3 colour prints*
egyenként *each* 9 X 12 cm

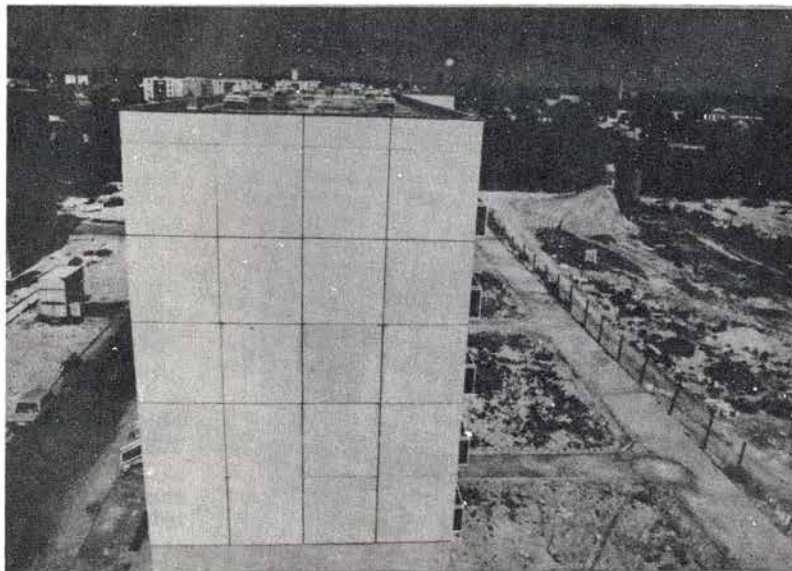
Galántai György (1941)

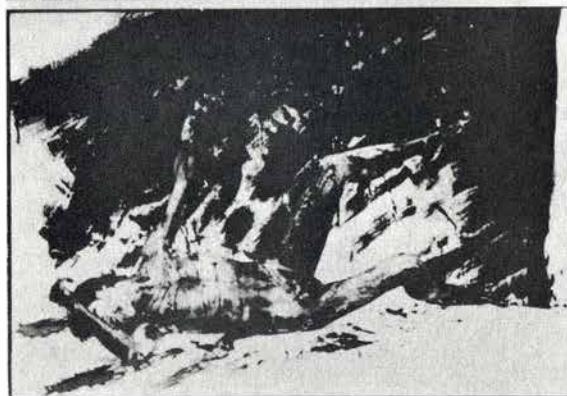
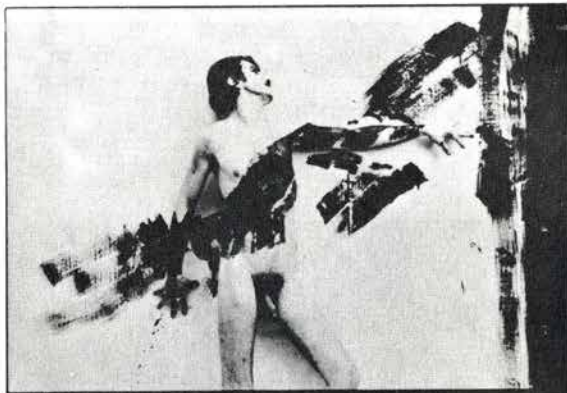
Legkedvesebb tartózkodási helye a periféria 1–3
His Favorite Dwelling Place is the Peripherie 1–3
1973–80

fotók kartonon *photographs on cardboard* 30 X 50 cm

Gyulavári József (1948)

A környezet azonosulása
a karton minőségével
*The Identification of Surroundings
with the Quality of the Cardboard*
1979
20 X 30 cm

Hajas Tibor (1946)

Húsfestmény *Flesh Painting* (fotó: Vető)
1978

16 fotó kartonon *16 photographs on cardboard*
60 X 80 cm

Haris László (1943)

Elrejtés szolarizált látens kódolással
Hiding through Solarized Latent Coding
1980

13 képből álló fotósor *photoseries of 13 pieces*
egyenként *each* 30 X 22 cm

majd a védőpapírtól megszabadított
filmstapelget a fény felé tartottam.
(szolarizálás)

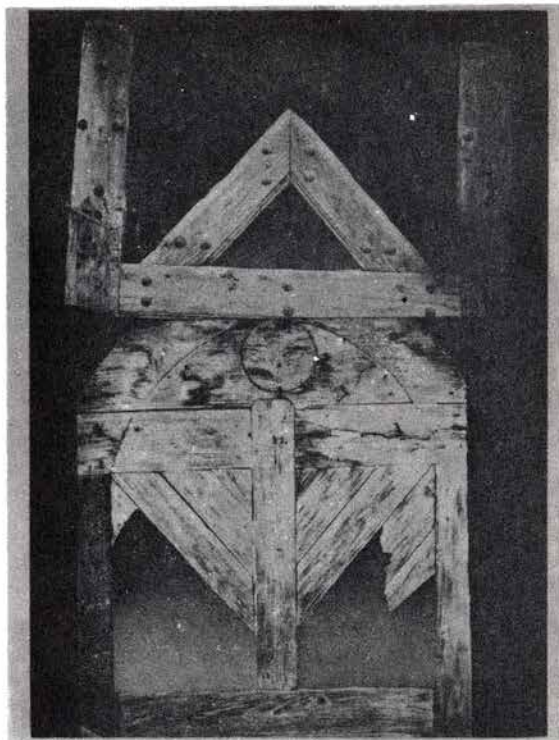
Horváth Dávid

**Tempó Tempo* 1979
60 X 95 cm

Bányászportré Portrait of a Miner 1979
57 X 40 cm

Horváth István (1941)
4028 Debrecen, Izsó u. 18.

Kapu Gate 1979
barnára színezett fotó, festve
sepia toned print, painted
60 X 50 cm

Jankovszky György (1946)

I–III. 1979
egyenként *each* 30 X 40 cm

Jokesz Antal (1952)

Fényérzékeny álom
Light-sensitive Dream

1979

30 X 40 cm

*Önmegvilágítás *Selflumination*

1979

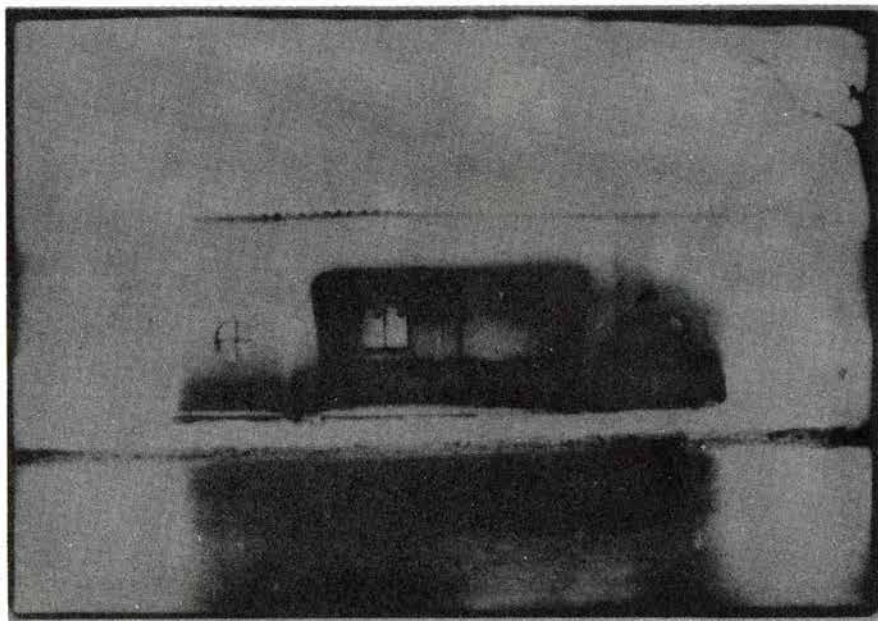
30 X 40 cm

Fénysprayfényképezés
Light-spray Photography

1979

30 X 40 cm

Kerekes Gábor (1945)

Fotó I–IV.

Photograph I–IV.

1979

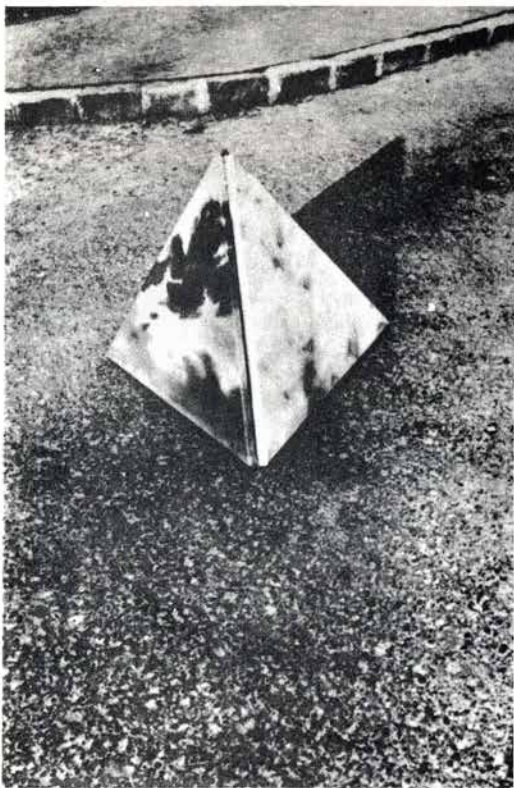
egyenként *each* 30 X 40 cm

Kollár István (1950)

***Eltávolodás *Fading Away* 1979**
50 X 60 cm

Nyári emlék 1–2
Summer Memory 1–2
1979
egyenként *each* 18 X 24 cm

Lengyel András (1952)

Geometriai modell és felhőpiramis
Geometric Model and a Pyramide of Clouds
1979

színes és fekete-fehér fotók kartonon
colour and black-white prints on cardboard
63 X 73 cm

Liszy János (1951)

Poroló *Carpet Beater* 1979

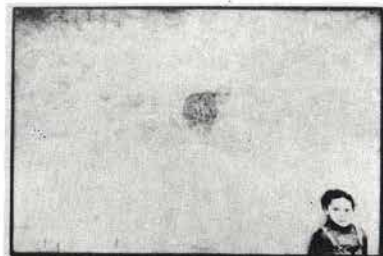
4 fotó kartonon 4 *photographs on cardboard* 70 X 50 cm

*Sohasem volt I. *It has Never Been I.* 1979

3 fotó kartonon 3 *photographs on cardboard* 70 X 50 cm

Sohasem volt II. *It has Never Been II.* 1979

3 foto kartonon 3 *photographs on cardboard* 70 X 50 cm

Lugosi László (1953) – Vécsy Attila

I–XX. 1979
egyenként *each* 18 X 24 cm

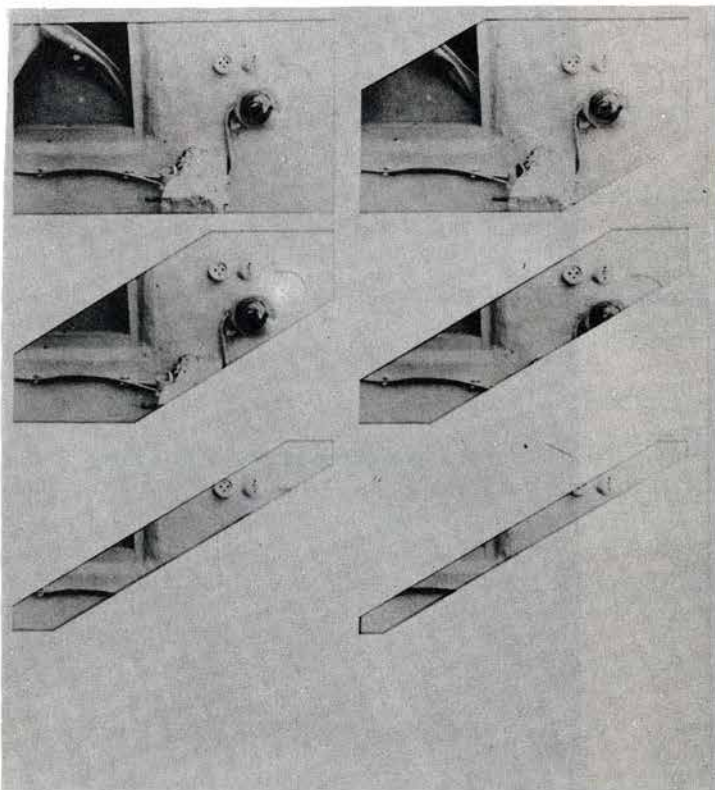
Matz Károly (1944)

... aztán mennydörgést hallottunk ...
... *and then we Heard a Thunder* ...

1979

40 X 30 cm

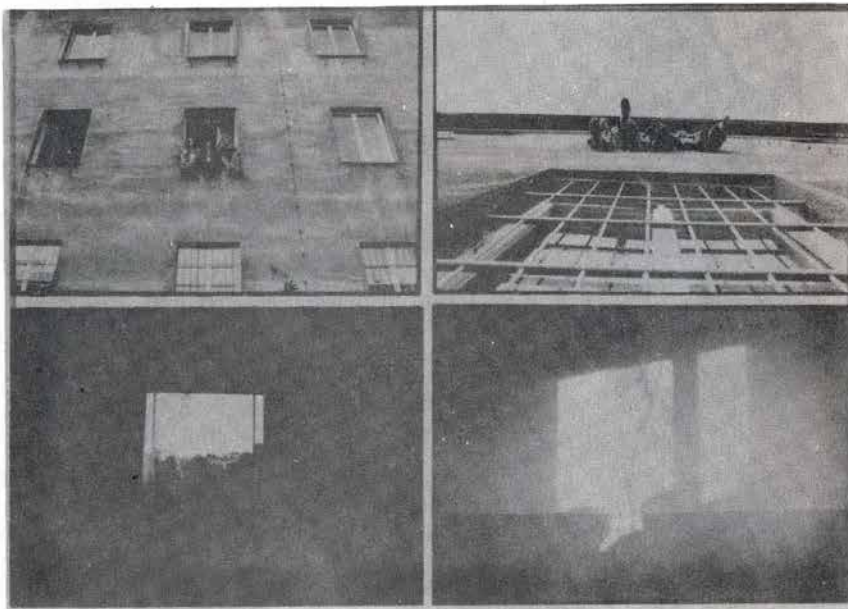
Oláh Nándor (1955)
4032 Debrecen, Babits Mihály u. 53.

Átlós szekvencia *Diagonal Sequence* 1979
50 X 70 cm

Oláh Tibor (1950)

Éva a kertben I–II.
Eve in the Garden I–II.
barnított fotó *sepia toned print*
egyenként *each* 35 X 50 cm

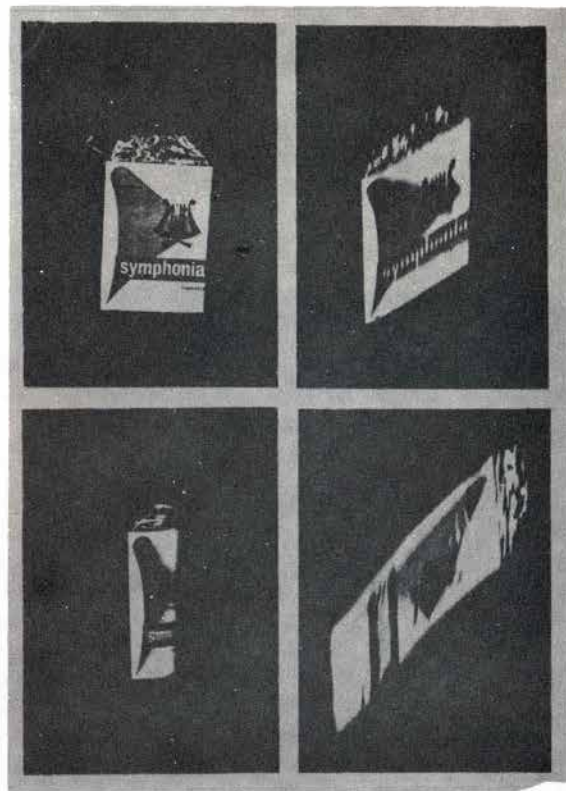

Rosta József (1959)

Látogatás A *Visit* 1979
4 fotó kartonon
4 *photographs on cardboard*
50 X 70 cm

Sipeki Gyula (1945)

Xerogramm I. 1979
6 xerox 14 X 28 cm
*Xerogramm II. 1979
9 xerox 13 X 20 cm
Xerogramm III. 1979
9 xerox 13 X 15 cm

Stalter György (1956)

4 fotó 4 *Photograph* 1979
kartonon *on cardboard* 37 X 70 cm

STB csoport (Sipeki—Tamási—Balla)

Az STB csoport megtalálja egymást
The Encounter of the STB Group
1979

12 raszteres xerox kartonon
12 rastered xerox on cardboard
70 X 50 cm

*Az STB csoport évi
beszámolóját tartja a KISZ Komárom
megyei Bizottságán (megfigyelőként
résztesz Korda Kálmán)

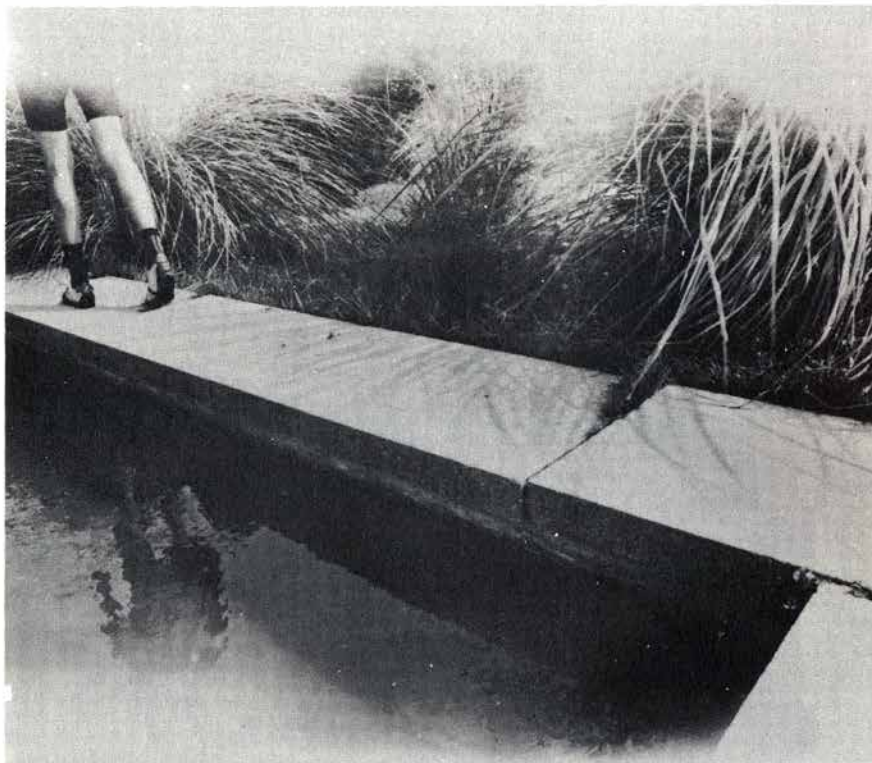
*The STB Group Holding
Annual Conference at the Komárom
County Committee of the Communist
Youth Organisation (Korda Kálmán
takes part as an observer)*
1979

9 raszteres xerox kartonon
9 rastered xerox on cardboard
70 X 50 cm

Az STB csoport egy munkanapja
a szentendrei Templom téren
*A Working Day of the STB Group on
the Templom Square of Szentendre*
1979

5 raszteres xerox kartonon
5 rastered xerox on cardboard
70 X 50 cm

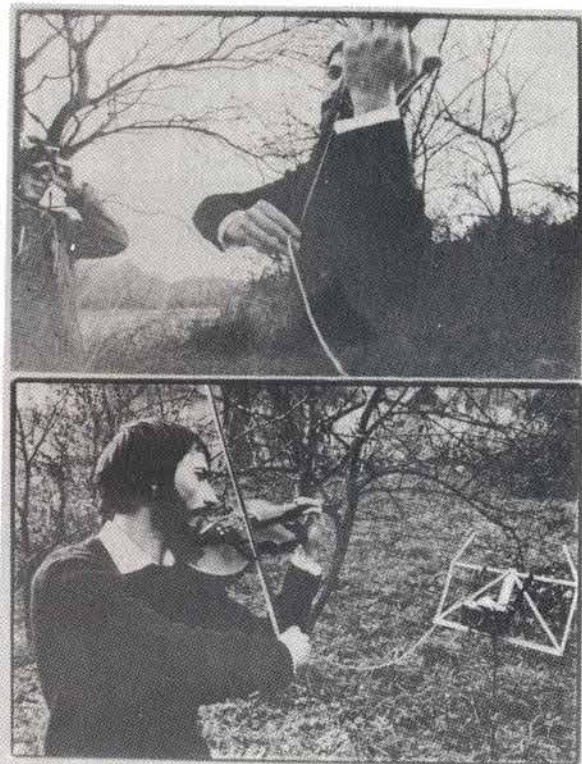

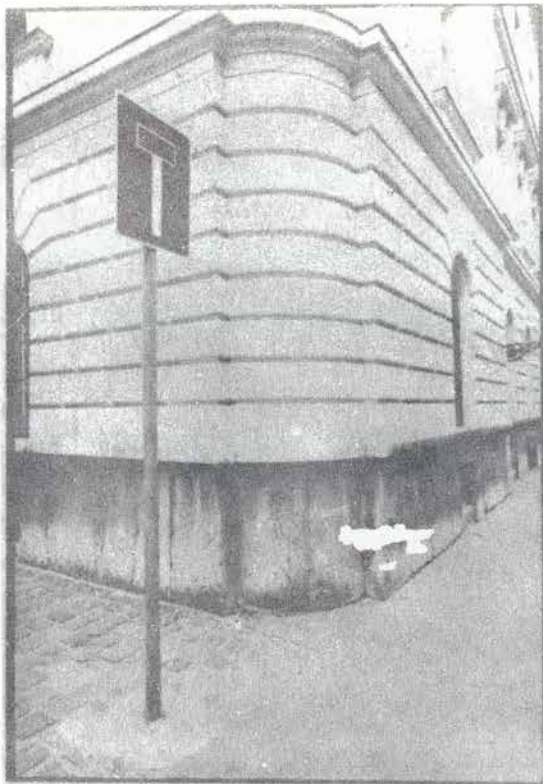
Szerencsés János (1950)

Korreláció *Correlation* 1979
22 X 27 cm

Szirányi István (1951)

Önviolinizáció *Selfviolinisation* 1979
2 fotó kartonon *2 photographs on cardboard*
55 X 80 cm

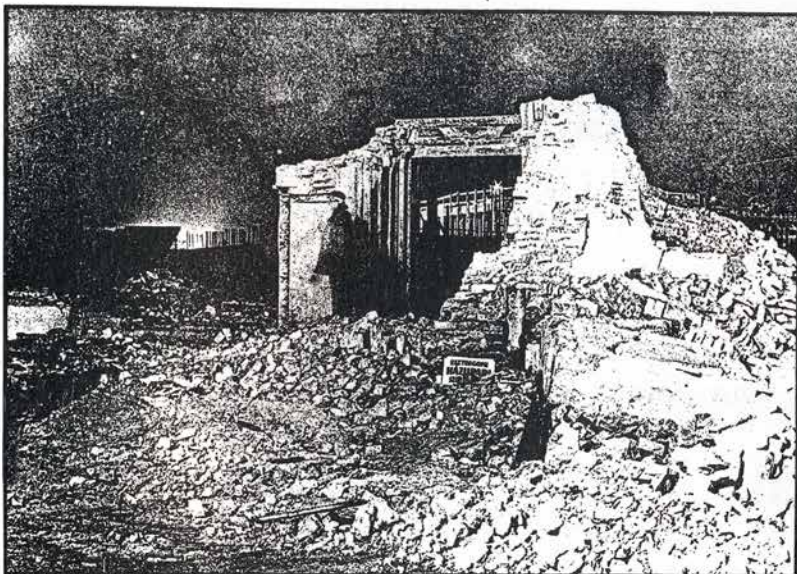

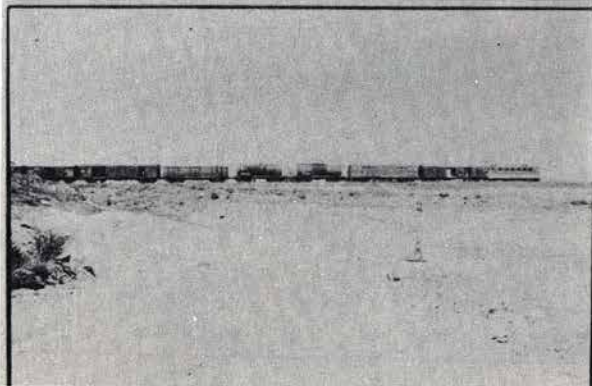
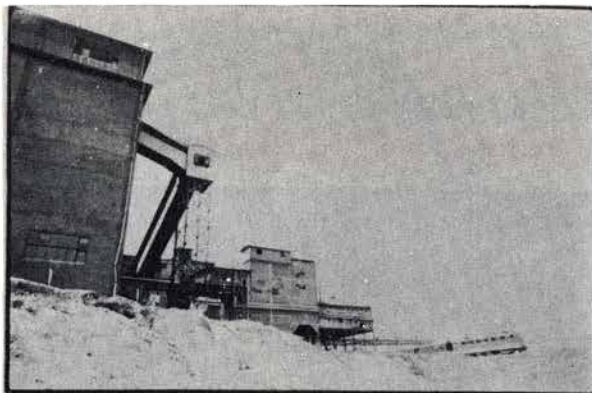
Tahin Gyula (1942)

Sarok I–VIII. *Corner I–VIII*. 1979
egyenként *each* 24 X 18 cm

Tamási Péter (1946)

Városképek I–III. *Cityscapes I–III.*
1979
raszteres xerox *rastered xerox*
egyenként *each* 30 X 40 cm

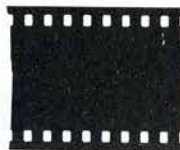

Tímár Péter (1948)

Fénykép I—III. *Photographs I—III. 1979*
színezett fotók kartonon
coloured photographs on cardboard
egyenként *each* 40 X 30 cm

Tóth Gábor (1950)

Fotók I—V. *Photographs I—V.* 1980
filmdarabok, szöveg *pieces of film, texts*
egyenként *each* 21 X 30 cm

1./

Ha tudnám mit fotózzak erre a filmre,
már rég megcsináltam volna.
Nem lenne hozzá szükség erre a kiállításra.

2./

Ha tudnám mit fotózzak erre a filmre,
már rég megcsináltam volna.
De nem biztos, hogy ki akarnám állítani,
nehogy összehasonlítsák másokéval.

3./

Ha tudnám mit fotózzak erre a filmre,
már rég megcsináltam volna.
Ha érdekelne a fotózás.

4./

Ha tudnám mit fotózzak erre a filmre,
akkor sem állítanám ki,
nehogy tetszen valakinek.

5./

Ha tudnám mit fotózzak erre a filmre,
akkor sem fotóznám le,
mert senkinek semmi köze hozzá.

Vető János (1953)

Fekete doboz *Black Box* 1979
24 X 30 cm

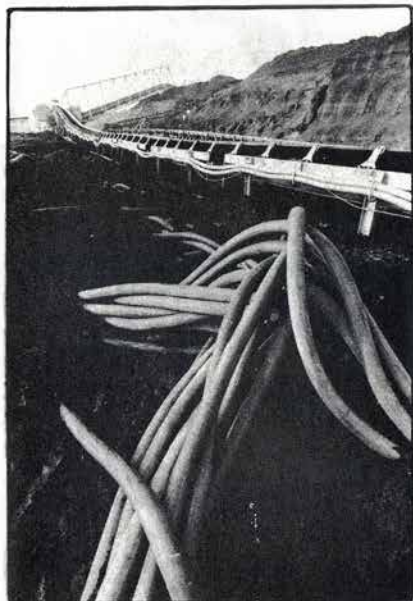
*Ázsia fixpont *Asia Fixed Point* 1979
24 X 30 cm

Hívás *A Call* 1979
24 X 30 cm

Vékás Magdolna (1956)

Fotó I–IV. *Photograph I–IV.* 1979
12 X 17 cm fotók kartonon
photographs on cardboard
egyenként *each* 70 X 50 cm

Benkő Imre

Külfejtés I-IV 1979

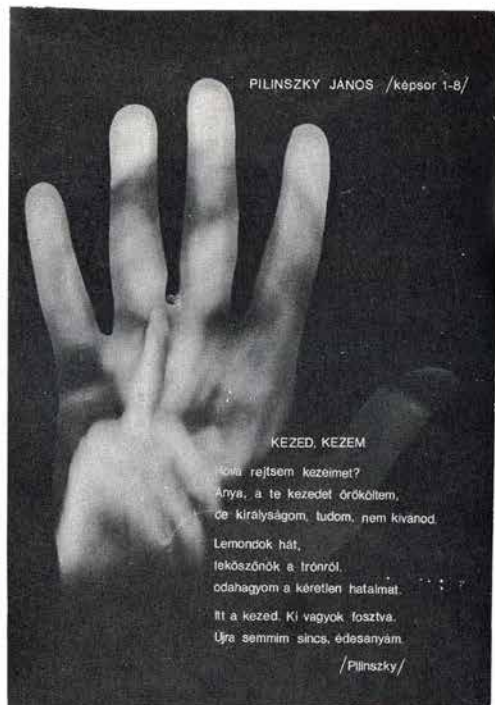
5 képből álló fotosorozat
egyenként
24x30 cm

Tóth György

Gyermekév 79 I-IX 1979

9 képből álló fotosorozat
egyenként
18x24 cm

Eifert János

Recski rézbányában I-VI

6 képből álló fotosorozat
egyenként
18x24 cm

Pilinszki János /képsor 1-8/

1 db 18x24 cm

8 db egyenként 13x18 cm foto

Hegedüs György

"Edda"

9 db. színes foto kartonon
egyenként
8x18 cm

András!

Ez kéne az művészt.
a vizuál a fiziológiában
egy csapka kéne, földdel
csapott kéni: $\frac{1}{2}$ és $\frac{1}{3}$

a terület, és kéne kéne illi,
amíg 2.10. ualldkelt

csajjal imk!

Montvai Attila
20.10.11.

Montvai Attila

A fotográfia egy lehetséges
értelmezése /Esszé/

6 db A/4 lap + aplikáció

Eng. szám: KMKF 39861

Készült 800 példányban a Népművelési Intézet házi nyomdájában,
1980. június. Vezető: Fazekas Gábor 80. 421

F. k.: Csernus Ferenc

